

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :
நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு)

(மலர்-75)

Jul (1) / 2010

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

திருவே தஞ்சம்

திருவரங்கனே தஞ்சம்

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம் 6
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் 11
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....15
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....22
6. திருவிருத்தம்.....30

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 52)

293. பாவந:

அனைத்தையும் தூய்மைப்படுத்தவல்ல கங்கை உள்ளிட்ட நதிகளுக்கு, அவை தன்னுடன் ஸம்பந்த கொண்டுள்ளதால், அவைகளுக்குத் தூய்மைப்படுத்தவல்ல திறனை அளிப்பவன். இதனால் பாவனன் என்று திருநாமம் பெற்றான். அகஸ்த்யர் இராமாயணம் உத்தரகாண்டத்தில் (32-9) - பாவந: ஸர்வலோகாநாம் த்வமேவ ரகுநந்தன: - இராமா! அனைத்து உலகங்களுக்கும் தூய்மையை அளிப்பவன் நீ மட்டுமே ஆவாய் - என்றது காண்க.

294. அநல:

தன்னுடைய அடியார்களின் பலவிதமான துன்பங்களை நீக்குகிறான், பலவிதமான இன்பங்களை அளிக்கிறான், இப்படியாகப் பல உபகாரங்களைச் செய்த பின்னரும், "நான் இவர்களுக்குச் செய்தது போதாது, இன்னமும் செய்யவேண்டும்", என்று எண்ணியபடி உள்ளான். இதனால் அநல என்னும் திருநாமம் பெற்றான். நமக்கு உதவுவதில் சோம்பல் இல்லாதவன். இந்த உலகில் நெருப்பிற்கு "அநல்" என்று பெயர் உண்டு. எம்பெருமானின் தொடர்பால் வந்த பெயர் இதுவாகும். எம்பெருமான் எவ்விதம் தான் செய்த உபகாரங்கள் போதாது என்று உள்ளானோ அது போன்று, நெருப்பும் தன்னில் இடப்படும் எரிபொருட்கள் போதாது என்றே எரிக்கும் தன்மை கொண்டதால் அந்தப் பெயர் பெற்றது. ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (4-10-3) - ஹவிஷா க்ருஷ்ணவர்த்மா பூய ஏவ அபிவர்த்ததே - யாகத்தில் உள்ள அக்னியானது அப்படி அனைத்தையும் எரித்து ஓங்கியபடி உள்ளதோ அது போன்று சிற்றின்பம் என்னும் தீயானது அனுபவிக்க அனுபவிக்க ஓங்கியபடியே உள்ளது - என்றது காண்க.

295. காமஹா:

இப்படியாகப் பலவிதமாக உபகாரம் செய்தல் உள்ளிட்ட எம்பெருமானின் குணங்களை யார் அனுபவித்தபடி இருக்கவேண்டும் என்று விரும்புகிறார்களோ அவர்களுக்கு இந்த உலகியல் பொருட்களை அனுபவிக்கவேண்டும் என்னும் ஆசையை அழித்துவிடுகிறான். இதனால் காமஹா என்று திருநாமம் பெற்றான். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- ஜிதந்தே ஸ்தோத்ரம் (13) - ந காம கலுஷம் சித்தம் மம தே பாதயோ: ஸ்திதம் - உனது திருவடிகளில் ஈடுபட்ட எனது மனம் மற்ற விஷயங்களில் அலை பாயாமல் உள்ளது.
- தைத்திரீய ஆனந்தவல்லீ (8) - ச்ரேரத்ரி யஸ்ய ச அகாமஹதஸ்ய - சிற்றின்பத்தால் கவரப்படாமல் உள்ளவன் முக்தன் அனுபவிக்கும் ஆனந்தம் அடைகிறான்.
- கடவல்லி (2-15) - யதிச்சந்தோ ப்ரஹ்மசர்யம் சரந்தி - அடையப்படவேண்டிய வஸ்து குறித்து ப்ரஹ்மச்சர்யம் கைக்கொள்கின்றனர்.

296. காமக்ருத்

இந்த உலகியல் இன்பங்களின் மீது உள்ள நாட்டங்களை விலக்கவும், உயர்ந்த மோகஷ இன்பத்தின் மீது நாட்டத்தை உண்டாக்கவும் எம்பெருமான் செய்வது என்னவென்றால் - இங்கு உள்ளபோதே பகவத் அனுபவம் என்னும் இன்பத்தையும், அங்கு மோகஷ ஆனந்தம் என்பதையும் உண்டாக்குகிறான். இதனால் காமக்ருத் என்று திருநாமம் பெற்றான்.

297. காந்த:

தனது திருமேனியின் மென்மை மற்றும் அழகு உள்ளிட்ட பலவற்றாலும் இயற்கையாகவே கவர்கின்ற தன்மை கொண்டவன்.

298. காம:

சீலம், தாராளம், தயை உள்ளிட்ட பல ஆத்மகுணங்கள் எம்பெருமானிடம் இயல்பாகவே உள்ளன. இதனால் அவன் அனைவராலும் விரும்பப்படுபவனாக உள்ளான். இவனது இந்தத் தன்மைகளில் ஒரு சிறிய துளி பெற்ற மதனன் என்னும் மன்மதன் தனது அழகால் உலகையே மயக்குகிறான்.

299. காமப்ரத:

தன்னை மட்டுமே அடைய விரும்புபவர்களுக்குத் தன்னையும், தன்னைத் தவிர்ந்த உலகியல் பொருட்களை அடைய விரும்புபவர்களுக்கு அவர்களை விரும்பியதையும், அவரவர்கள் கேட்பதைக் காட்டிலும் அதிகமாகவே அளிப்பவன்.

300. ப்ரபு:

இப்படியாக அனைவராலும் விரும்பத்தக்க தன்மைகள் கொண்டதால், அனைவரின் இதயங்களையும் மனதையும் தன்னிடம் ஈர்க்கின்ற சக்தி கொண்டவனாக உள்ளான். இதனால் ப்ரபு என்று திருநாமம் பெற்றான். இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (35-8) - ராம: கமலபத்ராசுஷ: ஸர்வஸத்வ மநோஹர: - தாமரை போன்ற கண்கள் கொண்ட இராமன் அனைவரது மனதையும் தன்பால் ஈர்க்கவல்லவன் - என்றது காண்க.

இப்படியாக ஹாரீத குலத்திற்குத் திலகம் போன்ற ஸ்ரீவத்ஸாங்கர் என்னும் கூரத்தாழ்வானின் திருக்குமாரரும், ஸ்ரீரங்கநாதனின் தெய்வீக ஆணையால் ஸ்ரீபாராசரபட்டர் என்னும் பெயர் பெற்றவரும் ஆகிய ஸ்ரீரங்கநாதன் அருளிச்செய்த பகவத் குண தர்ப்பணம் என்ற ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யத்தில், மூன்றா நூறு திருநாமங்களின் வ்யாக்யானம் ஸம்பூர்ணம்.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 75)

மீமாம்ஸையின் பூர்வபாகம் எனப்படும் கர்மகாண்டத்தில் மூலம் அறியப்பட்ட கர்மாக்கள் அனைத்தும் அற்பமான, அழியக்கூடிய பலன்களை அளிப்பதாக மட்டுமே உள்ளன. உத்தரபாகமாக உபநிஷத்துக்கள் மூலமாகப் பெறப்படும் ப்ரஹ்மஞானம் என்பது முடிவற்றதாகவும், அழிவற்றதாகவும் உள்ள பலனை அளிக்கவல்லதாக உள்ளது. இந்தக் காரணங்களால் கர்மத்தைப் பற்றிய ஆராய்ச்சிக்குப் பின்னர், அந்தக் கர்மங்கள் அற்பமான பலன் அளிக்கவல்லவை என்ற அறிந்த காரணத்தினால், ப்ரஹ்மமே அறியத்தக்கது என்று கூறப்பட்டது. இதனால்தான் வருத்திகாரராகிய பகவத்போதாயனர் - வருத்தாத் கர்மாதிகமாதநந்தரம் ப்ரஹ்ம விவிதிஷா - முன்பு நடைபெற்ற கர்மவிசாரத்தின் பின்னர் ப்ரஹ்மத்தை அறியவேண்டும் என்ற ஆசை - என அருளிச்செய்தார். மேலும் அவர் கர்ம மீமாம்ஸை மற்றும் ப்ரஹ்மமீமாம்ஸை ஆகிய இரண்டும் ஒரே சாஸ்த்ரம் என்று பின்வருமாறு கூறுகிறார் - ஸம்ஹிதமேதத் ஸாரீரகம் ஜைமீநீயேந ஷோடசலக்ஷணேந இதி சாஸ்த்ரை கத்வஸித்தி: - இந்த சாரீரக மீமாம்ஸை என்பது பதினாறு அத்யாயங்கள் கொண்ட ஜைமிநியின் பூர்வமீமாம்ஸையுடன் இசைவதால் இரண்டும் ஒரே சாஸ்த்ரம் ஆகிறது - என்றது காண்க.

ஆகவே பூர்வமீமாம்ஸை மற்றும் உத்தரமீமாம்ஸை ஆகிய இரண்டிற்கும் விளக்கப்பட வேண்டிய விஷயம் குறித்த வேறுபாடுகள் மட்டுமே உள்ளன; அதாவது முதல் ஆறு அத்யாயங்களுக்கும், இறுதி ஆறு அத்யாயங்களுக்கும் எவ்விதம் வேறுபாடு உள்ளனவோ அல்லது ஓர் அத்யாயத்திற்கு அடுத்த அத்யாயத்திற்கும் எவ்விதம் வேறுபாடு உள்ளதோ, அது போன்றே கொள்ளவேண்டும். மீமாம்ஸை சாஸ்த்ரம் என்பது பூர்வமீமாம்ஸை (1-1-1) - அதாதோ தர்ம ஜிஜ்ஞாஸா - ஆகவே அதனால் தர்மத்தைக் குறித்த ஆய்வில் விருப்பம் - என்று தொடங்கி, உத்தரமீமாம்ஸை (4-4-22) - அநாவ்ருத்தி: சப்தாத் அநாவ்ருத்தி: சப்தாத் - மீண்டும் திரும்புதல் இல்லை, மீண்டும் திரும்புதல் இல்லை -

என்று உள்ளது; அதாவது இது முந்தையது, இது பிந்தையது என்ற வரிசை அமைப்பில் உள்ளது.

இதனை நாம் மேலும் விவரிக்கிறோம். முதலில் தைத்திரீய ஆரண்யகம் (2-15) - ஸ்வாத்யாய: அத்யேதவ்ய: - வேதங்களை அத்யயனம் செய்தல் வேண்டும் - என்னும் விதியின்படி, ஸ்வாத்யாயம் என்று கூறப்படும் வேதம் என்னும் அக்ஷரங்கள் மனதினால் க்ரஹிக்கப்படவேண்டும். இங்கு சில கேள்விகள் எழலாம் - அந்த அத்யயனம் என்பது எப்படிப்பட்டது? அதனை எவ்விதம் செய்தல் வேண்டும்? வேத அத்யயனம் செய்வது பற்றிய விதியனது சதபத ப்ராஹ்மணத்தில் - அஷ்டவர்ஷம் ப்ராஹ்மண உபநயீத தம் அத்யாபயேத் - எட்டு வயதுள்ள அந்தணனுக்கு உபநயனம் செய்த பின்னர் வேத அத்யயனம் செய்யப்பட வேண்டும் - என்று உள்ளது. இது தவிர மநுஸ்ம்ருதி (4-95) - ச்ராவண்யாம் ப்ரௌஷ்டபத்யாம் வா உபாக்ருத்ய யதாவிதி யுக்தச்சாந்தாம்ஸ்யதீயீத மாஸாந்விப்ரோ அர்த்தபஞ்சமாந் - ச்ரவணமாதத்தின் பௌர்ணமி அல்லது ப்ரோஷ்டபத மாதத்தில் பௌர்ணமி ஆகிய நாட்களில் விதிப்படி வேதாரம்பம் செய்யப்பட்ட அந்தணன் ஒருவன், நான்கரை மாதங்கள் அத்யயனம் செய்யவேண்டும் - என்று கூறியது, இப்படியாக வ்ரதங்கள் மற்றும் நியமங்கள் கூறப்பட்டன. இப்படியாகச் சிறந்த குலத்தில் பிறந்தவரும், தனது ஒழுக்கங்களில் சிறந்தவரும், ஆத்மகுணங்கள் நிரம்பியவரும், வேதங்களின் ஆழ்பொருள் முழுவதையும் அறிந்தவரும் ஆகிய ஆசார்யனால் உபநயனம் செய்விக்கப்படுகின்றான்; அதன் பின்னர் அவன் வ்ரதங்கள், நியமங்கள் ஆகியவற்றுடன் கூடியவனாக உள்ளான்; தனது ஆசார்யன் கூறக்கூறத் தானும் வேத அக்ஷரங்களைத் திரும்ப உரைக்கிறான்; இப்படியாக மனதில் நிலைக்கவல்லதாக வேத அத்யயனம் உள்ளது.

ஸ்வாத்யாயம் என்று கூறப்படும் வேதத்திற்கு அத்யயனம் என்பது ஒரு ஸம்ஸ்காரமாக உள்ளது. இதன் காரணம் தைத்திரீய ஆரண்யகம் (2-15) - ஸ்வாத்யாய: அத்யேதவ்ய: - என்ற விதியின் மூலமாக ஸ்வாத்யாயம் என்பது ஒரு செயலின் இலக்காக உள்ளது. ஸம்ஸ்காரம் என்பது ஒரு குறிப்பிட்ட செயலைச் செய்வதற்கான தகுதியை ஒருவனுக்கு ஏற்படுத்துவதாகும். வேத அத்யயனம் செய்வதற்குக் குறிப்பிட்ட ஸம்ஸ்காரங்கள் (தகுதிகள்) அவசியம் என்பது பொருத்தமே ஆகும். ஏன்? கீழே உள்ள காரணங்கள் காண்க:

- தர்மம், அர்த்தம், காமம் மற்றும் மோக்ஷம் என்ற நான்கு புருஷார்த்தங்கள் பற்றி உரைப்பதாலும், அவற்றை அடைவது எப்படி என்று உபதேசம் செய்வதாலும்.
- ஜபம் முதலான ஸ்வரூபம் மூலம் புருஷார்த்தங்களுக்குச் சாதனமாக உள்ளதாலும்.

ஆகவே வேத அத்யயனம் என்ற விதியானது எப்படி உள்ளது என்றால் - பல அக்ஷரங்களை மனதில் உச்சாடனம் செய்த பின்னரும் சில நியமங்களைக் கடைபிடித்த பின்னரும் செய்தல் - என்பதாகவே உள்ளது.

தொடர்ந்து கூறி வருவதன் மூலமே அறியப்படும் வேதங்களுக்கு, அவற்றின் ஸ்வபாவத்திலேயே மனிதனுக்குப் பயன் அளிக்கவல்ல அனைத்து அர்த்தங்களையும் உணர்த்தும் தன்மை உள்ளது. இப்படியாக அறியப்படும் அர்த்தங்களை அத்யயனம் செய்பவன் முதலில் அவை தானாகவே தனக்கு எழுவதை அறிகிறான். இத்தகைய வேதங்களின் ஸ்வரூபம், ஸ்வபாவம் உள்ளிட்ட பல விசேஷங்களைத் தெளிவாக உணர்த்துவதையே தங்களது நோக்கமாகக் கொண்டவையும், வேத வரிகளின் ஆழ்பொருளை ஆராய்ந்து அறிவதற்கு உதவுபவையும் ஆகிய மீமாம்ஸத்தைக் கேட்டு உணர்வதில் வேத அத்யயனம் செய்தவன் தானாகவே முயல்கிறான்.

இப்படியாக அவன் மீமாம்ஸையை அறியத் தொடங்கிய பின்னர், வேதங்களின் கர்மகாண்டத்தில் விதிக்கப்பட்ட கர்மங்கள் குறித்து அறிகிறான். அவை அழியக்கூடிய பலன்களை அளிக்கவல்லவை என்று அவன் தெளிகிறான். அப்போது வேதங்களின் சிரஸு போன்றதாக உள்ள உபநிஷத்துக்கள் குறித்து அறியும்போது, அவை அழியாத பலனாகிய மோக்ஷத்தை அளிக்கவல்லவை என்று உணர்கிறான். அப்போது அவன் வேதாந்தங்களை உணர்த்துகின்ற சாரீரக மீமாம்ஸையில் இறங்குகிறான். அவை அத்தகைய அம்ருதத்வத்தின் உண்மையை விளக்குவதாக உள்ளன என்று அறிகிறான்.

வேதாந்த வாக்கியங்கள், ப்ரஹ்மஞானம் என்பதற்கு அங்கமாக இல்லாமல் உள்ள கர்மாக்களுக்கு அழியக்கூடிய பலன்கள் அளிக்கும் தன்மையே உள்ளன என்றும், ப்ரஹ்மஞானத்திற்கு மட்டுமே அழியாத பலன்கள் அளிக்கும் தன்மை உள்ளது என்றும் கூறுகின்றன. இந்த வரிகளில் சில கீழே உள்ளன:

- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-1-6) - தத் யதேஹு கர்மசிதோ லோக: சஷீயதே, ஏவமேவாமுத்ர புண்யசிதோ லோக: சஷீயதே - கர்மங்கள் மூலமாக உண்டாக்கப்பட்ட பொருள்கள் இந்த உலகிலேயே எப்படி அழிகின்றதோ,

அது போன்று புண்ணியம் போன்றவை மூலம் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட ஸ்வர்க்கம் போன்றுள்ள பலன்களும் அழிந்து விடுகின்றன.

- ப்ருஹத் உபநிஷத் (5-8-9) - அந்தவதேவாஸ்ய தத்பவதி - கர்மங்கள் மூலம் அடையப்பட்ட லோகம் முடிவுள்ளதாகவே உள்ளது.
- கட உபநிஷத் (2-10) - ந ஹி அத்ருவை: ப்ராப்யதே - நிலையற்ற கர்மங்கள் மூலம் நிலையான லோகத்தை அடைய இயலாது.
- முண்டக உபநிஷத் (1-2-7) - ப்லவாஹ்யேதே அத்ருடா: யஜ்ஞரூபா: - ஸம்ஸாரம் என்ற ஸமுத்திரத்தைக் கடந்து அக்கரை சேர்க்கவல்ல ஓடங்கள் இவை அல்ல, இவை நடுவிலேயே உடைந்துவிடக் கூடியவை (திடமானவை அல்ல).
- முண்டக உபநிஷத் (1-2-12, 13) - பரீக்ஷ்ய லோகாந் கர்மசிதாந் ப்ராஹ்மணோ நிர்வேதமாயாத் நாஸ்தி அக்ருத: க்ருதேந தத் விஜ்ஞாநார்த்தம் ஸ குருமேவ அலிகச்சேத் ஸமித்பாணி: ச்ரோத்ரியம் ப்ரஹ்மநிஷ்டம் தஸ்மை ஸ வித்வான் உபாஸந்நாய ஸம்யக் ப்ரசாந்தசித்தாய சமாந்விதாய யேநாஷ்டரம் புருஷம் வேத ஸத்யம் ப்ரோவாச ப்ரஹ்மவித்யாம் - கர்மங்களின் பலன்கள் என்பதான லோகங்கள் பற்றி நன்கு ஆராய்ந்தவன் அத்தகைய ஆசைகளில் இருந்து வெளியேறக் கடவான்; நித்யமாக உள்ள ப்ரஹ்மம், நித்யம் அல்லாத கர்மங்களால் அடையக்கூடியது அல்ல; இத்தகைய ப்ரஹ்ம ஞானத்தை அடையும் பொருட்டு வேதங்களை அத்யயனம் செய்த அவன், தனது கையில் ஸமித் போன்றவற்றை எடுத்தவனாக, வேதாந்தத்தை அறிந்தவரும் ப்ரஹ்ம லாஷ்டாத்தாரம் உள்ளவரும் ஆகிய ஓர் ஆசார்யனை அடைகிறான்; தன்னிடம் வந்தவனும், தன்னிடம் வணக்கம் நிறைந்தவனும், தனது மனதை வசப்படுத்தியவனும் ஆகிய அந்த சிஷ்யனுக்கு ஆசார்யன் செய்யவேண்டியது என்னவெனில், தான் எந்த ஒரு வித்யை மூலமாக ஸ்வரூபம் மற்றும் குணங்களால் மாறுபாடு இல்லாத பரமபுருஷனை அறிகின்றாரோ, அத்தகைய ப்ரஹ்மவித்யையை அந்தச் சிஷ்யனுக்கு உண்மையாக உபதேசிக்கவேண்டும்.
- தைத்திரீய ஆநந்தவல்லீ (1) - ப்ரஹ்மவிதப்நோதி பரம் - ப்ரஹ்மத்தை உபாஸிக்கும் ஒருவன் உயர்ந்த ப்ரஹ்மத்தையே அடைகிறான்.
- ந புநர்ம்ருத்யவே ததேகம் பச்யதி - ப்ரஹ்மத்தைக் காண்பவன் மீண்டும் ஸம்ஸாரத்திற்குத் திரும்பமாட்டான்.
- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (7-25-2) - ஸ ஸ்வராட் பவதி - ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவன் கர்மத்தால் பீடிக்கப்படுவதில்லை.
- தைத்திரீய ஆரண்யகம் (3-12-7) - தமேவம் வித்வான் அம்ருத இஹ பவதி - ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவன் இங்கேயே முக்தனாகிறான்.

- ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் (1-6) - ப்ருதகாத்மாநம் ப்ரேரிதாரம் ச மத்வா ஜுஷ்டஸ்த தஸ்தேநாம்ருதத்வமேதி - ஜீவாத்மாவும் பரமாத்மாவும் வெவ்வேறானவர்கள் என்று அறிந்தவன், அத்தகைய ஞானம் காரணமாகவே பரமாத்மாவின் ப்ரீதிக்கு இலக்காகி, மோக்ஷம் அடைகிறான்.

மேலே உள்ளது போன்ற மேலும் பல வரிகள் இதே கருத்துக்களை உணர்த்துவதாக உள்ளன.

தென்னரங்கள் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கள் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 75)

வாஸம் செய்வதற்கான இடங்கள் என எம்பெருமான் கூறும் இடங்கள்

மூலம் - திருநாராயணியத்தில் ஏகபாத ஸ்திதே தர்மே யத்ர க்வசந காமிநி கதம் வஸ்தவ்யமஸ்மாபி: பகவம்ஸ்தத்வதஸ்வ ந: என்று தேவர்களும் ருஷிகளும் விண்ணப்பம் செய்ய, “குரவோ யத்ர பூஜ்யந்தே ஸாதுவ்ருத்தா: சாமாந்திதா: வஸ்தவ்யம் தத்ர யுஷ்மாபி: யத்ர தர்மோ ந ஹீயதே யத்ர தேவாச்ச யஜ்ஞாச்ச தப: ஸத்யம் தமஸ்ததா ஹிம்ஸா ச தர்மஸம்யுக்தா ப்ரசரேயு: ஸுரோத்தமா: ஸ வை தேசோ ஹி வ: ஸேவ்யோ மா வ: அதர்ம: பதா ஸ்ப்ருசேத்” என்று பகவான் அருளிச்செய்தான்.

விளக்கம் - ஸ்ரீநாராயணியத்தில் எம்பெருமானிடம் தேவர்களும் முனிவர்களும் பின்வருமாறு விண்ணப்பம் செய்தனர், மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (349-85) - ஏகபாத ஸ்திதே தர்மே யத்ர க்வசந காமிநி கதம் வஸ்தவ்யமஸ்மாபி: பகவம்ஸ்தத்வதஸ்வ ந: - பகவானே! இந்தக் கலியுகத்தில் தர்மம் என்பது ஒற்றைக்காலில் நின்றபடி எங்காவது செல்ல முயல்கிறது, இப்படி உள்ளபோது நாங்கள் எப்படி வாழ இயலும் என்பதை நீயே கூறவேண்டும் - என்று கேட்டனர். இதற்கு பகவான் அருளிச்செய்தது மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (349-86, 87) - குரவோ யத்ர பூஜ்யந்தே ஸாதுவ்ருத்தா: சாமாந்திதா: வஸ்தவ்யம் தத்ர யுஷ்மாபி: யத்ர தர்மோ ந ஹீயதே யத்ர தேவாச்ச யஜ்ஞாச்ச தப: ஸத்யம் தமஸ்ததா ஹிம்ஸா ச தர்மஸம்யுக்தா ப்ரசரேயு: ஸுரோத்தமா: ஸ வை தேசோ ஹி வ: ஸேவ்யோ மா வ: அதர்ம: பதா ஸ்ப்ருசேத் - முனிவர்களே! எந்த இடங்களில் நல்ல ஒழுக்கம் மற்றும் அடக்கம் ஆகியவற்றுடன் கூடிய நல்லவர்கள் மதிக்கப்படுகின்றனரோ, எந்த இடத்தில் தர்மம் குறைவற்று உள்ளதோ, எங்கு சென்று வாழுங்கள்; தேவர்களே! வேதங்கள், யாகங்கள், தவங்கள், ஸத்யம், புலனடக்கம், தர்மத்தை அடியொட்டிய ஹிம்ஸை ஆகியவை எங்கு உள்ளனவோ அந்த இடங்களே உங்களுக்கு ஏற்ற இடமாகும்; உங்களிடம் அதர்மம் காலடி வைக்காது - என்றான்.

கைங்கர்யத்துடன் கூடிய வாஸம்

மூலம் - அவ்விடங்கள் தம்மில் உகந்தருளின திவ்யதேசங்களிலே தனக்குக் கைங்கர்யத்துக்கு ஸௌகரியமுள்ள இடத்திலே நிரந்தரவாஸம் பண்ண உசிதம். இத்தை யாவச்சரீரபாதம் அத்ரைவ ஸ்ரீரங்கே ஸுகமாஸ்வ என்று ஸத்த்வோத்தரங்களான பகவத் சேஷத்ரங்களுக்குப் ப்ரதர்சநார்த்தமாக அருளிச்செய்தார். பகவத் சேஷத்ரங்களே விவேகிக்கு வாஸஸ்தானமென்னுமிடத்தை

யத்ர நாராயணோ தேவ: பரமாத்மா ஸநாதந:
தத்ரபுண்யம் தத்பரம் ப்ரஹ்மா தத்தீர்த்தம் தத்போவநம்
தத்ர தேவர்ஷய: ஸித்தா: ஸர்வே சைவ தபோதநா:

என்று ஆரண்யபர்வத்தில் தீர்த்தயாத்ரையிலும்,

கோமந்த: பர்வதோ ராஜந் ஸுமஹாந் ஸர்வதாதுமாந்
வஸதே பகவாந் யத்ர ஸ்ரீமாந் கமலலோசந:
மோக்ஷிபி: ஸம்ஸ்துதோ நித்யம் ப்ரபுர்நாராயணோ ஹரி:

என்று ப்ரதேசாந்தரத்திலும் மஹர்ஷி அருளிசெய்தான். ஸ்ரீவால்மீகி பகவானாலும் ஸுபகச்சித்ரகூடோ அஸௌ கிரிராஜோபமோ கிரி: யஸ்மிந் வஸதி காசுத்ஸ்த: குபேர இவ நந்தநே என்கிறவிடத்திலும் பகவததிஷ்டித சேஷத்ரத்தினுடைய அபிகந்தவ்யதை ஸுபகசப்தத்தாலே ஸூசிக்கப்பட்டது.

விளக்கம் - இப்படியாக உள்ள இடங்களிலும் எம்பெருமான் அர்ச்சாவதாரமாக நிற்கின்ற இடங்களில் அவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்தபடி வாழ்வதற்கான வசதிகள் உள்ள இடங்களே ப்ரபந்நனுக்கு சரியான இடங்களாகும். இப்படியாக ஸத்துவ குணங்கள் நிரம்பிய இடங்களுக்கு எடுத்துக்காட்டாக, ஸ்ரீரங்கநாதன் சரணாகதி கத்யத்தில் உடையவர் மூலமாக - யாவச்சரீரபாதம் அத்ரைவ ஸ்ரீரங்கே ஸுகமாஸ்வ - இந்த சரீரம் விழும்வரை ஸ்ரீரங்கத்திலேயே ஸுகமாக மகிழ்வுடன் இருப்பாயாக - என்று அருளிச் செய்தான். எம்பெருமான் உள்ள இடங்களே விவேகம் கொண்ட ஒருவன் வாழ்வதற்கு ஏற்ற இடம் என்பதைக் கீழே உள்ள வரிகளில் காண்க:

- மஹாபாரதம் ஆரண்யபர்வம் (88-27-28) - யத்ர நாராயணோ தேவ: பரமாத்மா ஸநாதந: தத்ரபுண்யம் தத்பரம் ப்ரஹ்மா தத்தீர்த்தம் தத்போவநம்

தத்ர தேவர்ஷய: ஸித்தா: ஸர்வே சைவ தபோதநா: - எப்போதும் உள்ளவனாகிய நாராயணன் எங்கு உள்ளானோ அந்த இடமே புண்ணியமானது; மிகவும் உயர்ந்த இடமாகும்; தூய்மையானது; அந்த இடமே புண்ணிய தீர்த்தங்கள் நிறைந்ததாகும்; தவம் செய்ய ஏற்ற இடமாகும்; அந்த இடத்தில் தேவர்களும், ஸித்தர்களும், முனிவர்களும் உள்ளனர்.

- மஹாபாரதம் பீஷ்மபர்வம் (12-8-9) - கோமந்த: பர்வதோ ராஜந் ஸுமஹாந் ஸர்வதாதுமாந் வஸதே பகவாந் யத்ர ஸ்ரீமாந் கமலலோசந: மோக்ஷிபி: ஸம்ஸ்துதோ நித்யம் ப்ரபுர்நாராயணோ ஹரி: - பல தாதுக்கள் நிறைந்த மிகவும் உயர்ந்த கோமந்தம் என்னும் மலை உள்ளது. அரசனே! அங்கு தாமரை போன்று அழகிய கண்கள் கொண்டவனும், ஐச்வர்யம் நிரம்பியவனும் ஆகிய நாராயணன், மோக்ஷத்தை விரும்பும் முமுக்ஷுக்களால் துதிக்கப்பட்டு, எப்போதும் வாழ்கிறான்.

இப்படியாக அர்சாவதாரமாக இல்லாத மற்ற இடங்கள் பற்றியும் அருளிச்செய்தார்கள். வால்மீகி பகவான் இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டத்தில் (98-12) - ஸுபகச்சித்ரகூடோ அஸௌ கிரிராஜோபமோ கிரி: யஸ்மிந் வஸதி காசுத்ஸ்த: குபேர இவ நந்தநே - இமய மலை போன்றதான இந்தச் சித்ரகூட மலையும் மிகவும் மேன்மை உள்ளது; ஏன்? குபேரன் நந்தவனத்தில் உள்ளது போன்று இங்கு இராமன் உள்ளதால் ஆகும் - என்றார். இங்கு உள்ள ஸுபக என்னும் பதம், எம்பெருமான் அங்கு வாஸம் செய்த காரணத்தினால் சென்று அடையத்தக்கது என்பதைக் கூறுகிறது.

மூலம் - ஸ்ரீஸாத்த்வதாதிகளிலும் ஸ்வயம்வ்யக்த ஸைத்த வைஷ்ணவங்களென்கிற சேஷத்ர விசேஷங்களையும் அவற்றின் எல்லைகளில் ஏற்றச் சுருக்கங்களையும் பிரியச் சொல்லி த்ருஷ்டேந்த்ரியவசச்சித்தம் ந்ருணாம் யத் கல்மஷர்வ்ருதம் ததந்தகாலே ஸம்சுத்திம் யாதி நாராயணாலயே என்று அவ்வோ சேஷத்ரங்களிலெல்லைக்குள்ளெ வஸித்தவனுக்கு தேஹந்யாஸ காலத்திலே வரும் விசேஷமும் சொல்லப்பட்டது. ஆகையால் யத்கிஞ்சிதபி குர்வானோ விஷ்ணோராயதநே வஸேத் ந கிஞ்சிதபி குர்வானோ விஷ்ணோராயதநே வஸேத் என்கிறபடியே ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளாலே வல்ல கைங்கர்யத்தைப் பண்ணிக் கொண்டு பகவத் பாகவத அபிமாந விஷயமான ஸத்த்வோத்தர சேஷத்ரத்திலே வஸிக்கை உசிதம்.

விளக்கம் - எம்பெருமான் தானாகவே எங்கெல்லாம் தோன்றினானோ, எங்கெல்லாம் ஸித்தர்களால் எம்பெருமான் ஸ்தாபிக்கப்பட்டானோ, எங்கெல்லாம்

வைஷ்ணவர்களால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டானோ எந்த இடங்களின் மேன்மைகளை ஸாத்த்வத ஸம்ஹிதைகள் உரைக்கின்றன; அந்த இடங்களைப் பற்றியும், அதன் எல்லைகள் பற்றியும் தனியாகவே கூறப்பட்டன. ஸாத்த்வத ஸம்ஹிதை (7-120) - த்ருஷ்டேந்த்ரியவசச்சித்தம் ந்ருணாம் யத் கல்மஷைர்வ்ருதம் ததந்தகாலே ஸம்சுத்திம் யாதி நாராயணாலயே - கொடியதான இந்த்ரியங்களின் பிடியில் சிக்கி, தோஷங்கள் பல அடைந்த மனமானது, மரணகாலத்தில் நாராயணன் கோயில் உள்ள திவ்யதேசத்தில் வசிப்பதன் மூலம் தூய்மை அடைகிறது - என்றது காண்க. இப்படியாக அப்படிப்பட்ட இடங்களில் வசிப்பவன் தனது உடலை விடும்போது அவனுக்கு ஏற்படும் மேன்மை கூறப்பட்டது. ஆகவே - யத்கிஞ்சிதபி குர்வானோ விஷ்ணோராயதநே வஸேத் ந கிஞ்சிதபி குர்வானோ விஷ்ணோராயதநே வஸேத் - எம்பெருமான் கோயில் கொண்டுள்ள இடத்தில் வாழ்ந்தபடி தன்னால் இயன்ற கைங்கர்யம் செய்தபடி இருக்கவேண்டும்; அப்படி கைங்கர்யம் செய்ய இயலவில்லை என்றாலும், செய்யக்கூடாதவற்றைத் தவிர்த்தபடி எம்பெருமான் கோயில் கொண்டுள்ள ஊரில் வாழவேண்டும் - என்னும்படி இருக்கவேண்டும். அதாவது தள்ளப்பட வேண்டியவை, ஏற்கப்பட வேண்டியவை என்றபடி வாழ்ந்து, கைங்கர்யம் செய்தபடி, பகவானும் பாகவதர்களும் உள்ள இடத்தில் இருந்தபடி, ஸத்வ குணம் பெருகியபடி உள்ள இடத்தில் வாழவேண்டும்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 31)

60. பலத்துக்கு ஆத்மஜ்ஞாநமும் அப்ரதிஷேதமுமே வேண்டுவது.

அவதாரிகை - இப்படி இப்ப்ரபத்தியுபாயமல்லவாய் விட்டால், பலஸித்திக் கிவன் பக்கலிலும் சில வேண்டாவோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பலத்துக்கு) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - ப்ரபத்தி என்பது உபாயம் அல்ல என்று கூறிவிட்டால், தகுந்த பலன் கிட்டுவதற்கு சேதனனிடம் வேறு ஏதாவது உபாயம் வேண்டும் அல்லவோ என்ற கேள்வி எழலாம். இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - "பலத்துக்கு" என்றது - பல ஸித்திக்கென்றபடி. "ஆத்ம ஜ்ஞாநமாவது" - ஸ்வஸ்வரூபஜ்ஞாநம். அதாவது - ததேகசேஷத்வ ததேகரக்ஷ்யத்வங்களையறிகை. "அப்ரதிஷேதமாவது" - நிருபாதிக சேஷியாய் நிருபாதிக ரக்ஷகணானவவன் பண்ணும் ரக்ஷணத்தை விலக்காமை. அதாவது - ஸ்வரக்ஷணே ஸ்வாந்வய நிவ்ருத்தி. அவதாரணத்தால் - இவையிரண்டுமொழிய பின்னையொன்றும் வேண்டாவென்றபடி. சரமபதத்தில் சொல்லுகிற பலத்துக்கு, ப்ரதமபத்தில் சொல்லுகிற வாத்ம ஜ்ஞாநமும், மத்யமபதத்தில் சொல்லுகிற அப்ரதிஷேதமுமிநே வேண்டுவது.

விளக்கம் - "பலத்துக்கு" என்றால் "பலன் கிட்டுவதற்கு" என்று பொருள். "ஆத்மஜ்ஞாநம்" என்றால், தனது ஸ்வரூபத்தைப் பற்றிய ஞானம். இந்த ஞானம் என்பது எம்பெருமானுக்கு மட்டுமே அடிமைப்பட்டிருத்தல் மற்றும் அவனால்

மட்டுமே நாம் காக்கப்படுகிறோம் என்று அறிவதாகும். "அப்ரதிஷேதம்" என்றால் எந்தவிதமான கைம்மாறும், காரணமும் இன்றி நம்மைக் காப்பாற்றுகின்றபோது எம்பெருமானை விலக்காமல் இருத்தல்; நாமாகவே நம்மைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள இயலும் என்பதான முயற்சியைக் கைவிடுதல். சூர்ணையில் உள்ள ஏவகாரம் (அப்ரதிஷேதமே என்பதில் உள்ள ஏவகாரம்) மூலம், இவை இரண்டும் இல்லை என்று கூறப்பட்டது. திருஅஷ்டாசுஷரத்தில் உள்ள "நாராயணாய" என்ற இறுதிப் பதத்திற்குக் கூறப்படும் பலன் என்பது - முதலில் உள்ள ப்ரணவம் மூலம் உரைக்கப்படும் ஆத்மஞானம் கிட்டுதலும், நடுவில் உள்ள "நம" என்பதன் மூலம் உணர்த்தப்படும் விலக்காமை என்பதே ஆகும். இது போன்றே இங்கும் கொள்ளவேண்டும்.

61. அல்லாதபோது பந்தத்துக்கும் பூர்த்திக்கும் கொத்தையாம்.

அவதாரிகை - இப்படியன்றிக்கே, பலஸாதநமாகவிவனுஞ் சில செய்யவேணுமென்றால் வரும் தீங்கென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அல்லாத) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - மேலே கூறப்பட்டவற்றைத் தவிர்த்து இவனிடம் வேறு சில உபாயங்கள் இருத்தல் வேண்டும் என்று சிலர் கூறலாம். இவ்விதம் கொண்டால் விளையக்கூடிய தீமை என்ன என்பதை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - "அல்லாதபோது" என்றது - இவ்வளவன்றிக்கே பலஹேதுவாக விவன் சில செய்யவேண்டும்போதென்றபடி. "பந்தத்துக்கும் பூர்த்திக்கும் கொத்தையாகையாவது - இவனுடைய ரக்ஷணம் தன்பேறாம்படியான வவனுடைய நிருபாதிக நிரபேக்ஷாபாய த்வத்துக்கு அவத்யமாய்த் தலைக்கட்டுமென்கை.

விளக்கம் - "அல்லாதபோது" என்பதன் மூலம், "மேலே கூறப்பட்டது தவிர்த்து பலன் அடைவதற்குச் சாதனமாக ஒருவன் வேறு ஏதாவது செய்ய முற்படும்போது" என்பது கூறப்பட்டது. "பந்தத்துக்கும் பூர்த்திக்கும் கொத்தை" என்பதன் மூலம் - சேதனைப் பாதுகாத்தல் என்பதைத் தனது பேறு என்று ஸர்வேச்வரன் உள்ளான்; சேதனை தன்னைப் பற்ற ஏதனையும் அவன் எதிர்பாராமல் உள்ளான்; தானே வலியச்சென்று சேதனனுக்கு உபாயமாக நிற்கிறான்; இத்தகைய அனைத்தும் குற்றமாக முடிகின்ற நிலை உண்டாகும் - என்று கூறப்பட்டது.

62. ஆபத்தைப் போக்கிக்கொள்ளுகிறோமென்று ப்ரமித்து அத்தை விளைத்துக் கொள்ளாதொழிகையே வேண்டுவது.

அவதாரிகை - ஆனாலும் அநந்த க்லேச பாஜநமான ஸம்ஸாரஸாகரத்தில் அழுந்திக் கிடந்தலைகிற தன்னாபத்தை யுணர்ந்தால், ஆபத்ஸகனான வீச்வரனை ஸ்வ ப்ரபத்தியாலே வசீகரித்து, தத்ப்ரஸாதத்தாலே இத்தைக் கழித்துக் கொள்ளவேண்டாவோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஆபத்தை) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இந்த உலக வாழ்க்கை என்பது எல்லையற்ற துன்பங்களின் இருப்பிடமாக உள்ளது. இத்தகைய உலகில் ஸம்ஸாரம் என்ற கடலில் அழுந்திக் கிடக்கின்ற சேதனன் தனது துயரமான (ஆபத்தான) நிலையை எண்ணிப் பார்க்கிறான். உடனே இத்தகைய ஆபத்தை நீக்கவல்லவன் ஸர்வேச்வரன் மட்டுமே என்று அறிந்து, அவனைத் தனது ப்ரபத்தி மூலம் வசீகரம் செய்து, அவனது கடாசுடம் மூலமாகத் தனது ஆபத்தை உடனே போக்க முயலவேண்டாமோ என்ற கேள்வி எழலாம். இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ஸர்வேச்வரன் திருவடிகளிலே ப்ரபத்தி பண்ணி ஸம்ஸாரமாகிற ஆபத்தைப் போக்கிக்கொள்ளுகிறோமென்று, தான் பண்ணுகிற ப்ரபத்தியாலே தன்னாபத்தைப் போக்கிக்கொள்ளுகிறானாக ப்ரமித்து, ததேக பாரதந்தர்ய ரூப ஸ்வரூப ஹாநியாகிற ஆபத்தை விளைத்துக் கொள்ளாதொழிகையே தந்நிவ்ருத்திக்கு இவன் செய்யவேண்டுவதென்றபடி. ஓராபத்தைப் பரிஹரிக்கப்புக்கு ஓராபத்தை விளைத்துக்கொள்ளாதே, இவன் ஸ்வயத்தந்தில் நிவ்ருத்தனாயிருக்கவே எம்பெருமான் தானே ரக்ஷிக்குமென்று கருத்து. "அத்தை" என்றது - ஆபத் ஸாமாந்யத்தைப் பற்றி; அல்லது, ப்ரக்ருதாபத்து தன்னையே பராமர்சித்தபடி யன்று.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரனின் திருவடிகளில் நாம் ப்ரபத்தி செய்துவிட்டோம்; இதனால் ஸம்ஸார வாழ்க்கையின் ஆபத்துக்களை நீக்கிக்கொண்டோம் - என்று தான் செய்த ப்ரபத்தியால் மட்டுமே தனது ஆபத்து நீங்கியது என்று சிலர் மயங்கியபடி இருக்கக்கூடும். அவ்விதம் இருத்தல் கூடாது. உண்மையில் ஸம்ஸாரத்தின் மூலம் உண்டாகும் ஆபத்து நீங்க வழி என்னவென்றால் - ஸர்வேச்வரன் ஒருவனுக்கு மட்டுமே தான் அடிமைப் பட்டவன் என்று உள்ள நிலைமைக்குப் பங்கம் உண்டாகாமல் பார்த்துக் கொள்ளுகிற நிலையே ஆபத்து நீங்க வழியாகும். அதாவது, ஓர் ஆபத்தை நீக்கிக் கொள்ள எண்ணி மற்றோர் ஆபத்தை இவன் தனக்கு உண்டாக்கிக் கொள்ளாமல் தடுக்கும் பொருட்டு, இவன்

தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள தானே முயலாதபடி, எம்பெருமான் காத்து நிற்பான் என்று இருத்தல் வேண்டும். சூர்ணையில் உள்ள "அத்தை" என்பது - மேலே கூறப்பட்ட ஸம்ஸார ஆபத்தை மட்டுமே கூறவில்லை, பொதுவாக உணர்த்தப்பட்டது.

63. ரக்ஷணத்துக்கபேக்ஷிதம் ரக்ஷயத்வாநுமதியே.

அவதாரிகை - ஆனாலும், "ரக்ஷயாபேக்ஷாம் ப்ரதீக்ஷதே" என்று ரக்ஷகனான ஸர்வேச்வரன் ரக்ஷயபூதனான விச்சேதநனுடைய வபேக்ஷையைக் பார்த்திருக்கு மென்கையாலே, அவன் பண்ணும் ரக்ஷணத்துக்கு இவனுடைய வபேக்ஷையும் வேண்டியன்றோ இருக்கிறதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ரக்ஷணத்துக்கு) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - ஆனால் லக்ஷ்மீதந்த்ரம் - ரக்ஷயாபேக்ஷாம் ப்ரதீக்ஷதே - பாதுகாக்கப்படுகின்றவனின் வேண்டுகலை எதிர்பார்த்தபடி - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, காப்பவனாகிய ஸர்வேச்வரன், தன்னால் காக்கப்படுகின்ற சேதனனின் "என்னைக் காப்பாற்றவேண்டும்" என்ற வேண்டுகலை எதிர்பார்க்கிறான். ஆக அவன் காப்பாற்றுவதற்கு இவனுடைய வேண்டுகலும் தேவையாக உள்ளது அல்லவோ என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, நிருபாதிக ரக்ஷகனானவன் பண்ணும் ரக்ஷணத்துக்கு இச்சேதநன் பக்கல் வேண்டுவது, நீ எனக்கு ரக்ஷயமென்றால் அல்லே னென்னாதே தன்னுடைய ரக்ஷயத்வத்தை யிசையு மிவ்வளவே என்கை. "ரக்ஷயாபேக்ஷாம்" என்கிறவிடத்தில் சொல்லுகிற வபேக்ஷை, ரக்ஷயத்வாநுமதி த்யோதகமித்தனை என்று கருத்து. "யாச்நா ப்ரபத்தி: ப்ரார்த்தநா மதி:" என்கிற ஸ்வீகாரத்தை அப்ரதிஷேத த்யோதக மென்றிறே இவர்தா மருளிச்செய்தது.

விளக்கம் - எந்த ஒன்றையும் எதிர்பாராமல் காக்கின்ற ஸர்வேச்வரன், சேதனனைக் காப்பாற்றும்போது சேதனனிடம் இருக்கவேண்டியது என்னவென்றால் - ஸர்வேச்வரன் இவனிடம், "நீ என்னால் பாதுகாக்கப்படுபவன்" என்று கூறும்போது, இவன் எம்பெருமானிடம், "அல்லேன்" என்று மறுக்காமல், தான் பாதுகாக்கப்படும் பொருளாக இருப்பதை ஒப்புக் கொள்ளுதலே ஆகும். ரக்ஷயாபேக்ஷாம் - பாதுகாக்கப்படும் சேதனனின் விருப்பத்தை - என்கிற வரியில்

கூறப்படும் "விருப்பம்" என்பது, எம்பெருமானால் தான் காக்கப்படுவதை ஏற்றுக்கொண்டு இருப்பதே ஆகும். லக்ஷ்மீ தந்திரத்தில் உள்ள - யாச்நா ப்ரபத்தி: ப்ரார்த்தநா மதி: - வேண்டுதல் வடிவான ப்ரபத்தி, வேண்டுதலுடன் கூடிய புத்தி ஆகிய இரண்டையும் ஏற்பது பற்றி இவரே (ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர்) முழுசுஷுப்படி சூர்ணை 233-ல் அருளிச்செய்தார் அல்லவோ?

64. எல்லா வுபாயத்துக்கும் பொதுவாகையாலும் சைந்தந்யகார்ய மாகையாலும், ப்ராப்தி தசையிலு மநுவர்த்திக்கையாலும், ஸ்வரூபாதிரேகி யல்லாமையாலும், அசித்வ்யாவ்ருத்த வேஷத்தை ஸாதநமாக்க வொண்ணாது.

அவதாரிகை - இப்படி அநுமதி ஸாபேஷனாய் ரக்ஷிக்குமாகில் இவ்வநுமதிதான் ஸாதந மாகாதோ வென்ன வருளிச் செய்கிறார் (எல்லாம்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - "இது போன்று சேதனனின் அநுமதியை எதிர்பார்த்தபடி நின்று மட்டுமே ஸர்வேச்வரன் ஒருவனைக் காப்பாற்றுவான் என்றால், அத்தகைய அநுமதி என்பது எம்பெருமானை அடையச் செய்யும் ஸாதனமாகிவிடாதோ" என்று கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - "எல்லாவுபாயத்துக்கும் பொதுவாகையாவது" - போக மோசேஷாபாயங்களிலேதேனு மொன்றிலே யதிகரிக்குமவனுக்கும், நீ யிவ்வுபாயத்தை யநுஷ்டி என்றால், அப்படியே செய்கிறேன் என்னு மநுமதி பூர்வகமாக வதிலிழிய வேண்டுகையாலே, ஸகலோபாய ஸாதாரணமாயிருக்கை. இத்தால் ஓரிடத்திலும் இவ்வநுமதிக்கு அதிகாரி விசேஷணத்வ மொழிய, பல ஸாதநத்வமில்லாமை காட்டப்பட்டது. "சைந்தந்ய கார்யமாகையாவது" ரக்ஷயத்வம் சேதநாசேதந ஸாதாரணமா யிருக்கச்செய்தே, ஜ்ஞாந சூந்யமாகையாலே அவ்வாகாரத்தை யறிகைக்கு யோக்யமல்லாத அசேதநம் போலன்றிக்கே, ஜ்ஞாநாச்ரய பூதனாகையாலே யத்தை யறிகைக்கு யோக்யனா யிருக்கிற விச்சேதநன் பக்கலுண்டான வநுமதி, இவனுடைய ஜ்ஞாந கார்யமாய்க் கொண்டு வந்ததாயிருக்கை. இத்தால் - இவ்வநுமதி சேதநனான வாசியைப் பற்ற வந்ததாகையாலே, ஸாதந கோடியில் அந்வயியா தென்றபடி. "ப்ராப்தி தசையிலுமநுவர்த்திக்கையாவது" உபாய தசையளவி லன்றிக்கே உபேய தசையிலும், அவன் வ்யாமோஹாநு குணமாகக் கொள்ளும் விநியோக விசேஷங்களில், திருவுள்ளமானபடி கொண்டருளவேணு மென்னு மநுமதி

யிவனுக்கு நடந்து செல்லுகை. இத்தால் ஸாதநமாகில் பல ஸித்தியளவிலே மீள வேணுமென்று கருத்து. "ஸ்வரூபாதிரேகியல்லாமையாவது" - சேஷி செய்யுமதுக் குடன்பட்டிருக்கை சேஷத்வ பாரதந்தர்ய கார்யமாகையாலே இவ்வநுமதி ஸ்வரூபத்துக்குப் புறம்பன்றிக்கே ஸ்வரூபமா யிருக்கை, இத்தால் ஸாதநமாகில் ஸ்வரூபாதிரேகியாயிருக்க வேணுமென்று கருத்து. "அசித் வ்யாவ்ருத்த வேஷமாவது" - ஜ்ஞாத்தருத்வத்தாலே ஜ்ஞாந சூந்யமான வசித்தில் வேறுபட்டிருக்கிற வாத்மாவினுடைய வாகாரம். இவ்விடத்தில் அவ்வாகாரமாவது ஜ்ஞாநகார்யமானவநுமதி. இத்தை "ஸாதநமாக்கவொண்ணாது" என்றது - இப்படி இதினுடைய அஸாதநத்வ ஹேதுக்கள் அநேகமுண்டாகையால் இத்தை ஸாதநமாகக் கற்பிக்கப் போகாதென்றபடி. "அசித் வ்யாவ்ருத்தி வேஷம்" என்று பாடமாகில், ஜ்ஞாந சூந்யமான வசித்திற் காட்டி லாத்மாவுக்குண்டான ஜ்ஞாத்தருத்வரூப வ்யாவ்ருத்தியின் வேஷமான வநுமதியை என்று சப்தார்த்தம்.

விளக்கம் - "எல்லாவுபாயத்துக்கும் பொதுவாகையாவது" என்பது - ஒருவன் போக உபாயம், மோக்ஷ உபாயம் ஆகிய இரண்டில் ஏதேனும் ஒன்றைக் கைக்கொள்ள முயல்கிறான் என்று வைப்போம். அவனிடம், "நீ இந்த உபாயத்தைக் கைக்கொள்வாய்", என்று கூறினால் அவன், "அப்படியே செய்கிறேன்", என்று கூறுகிறான். அத்தகைய அனுமதியை முன்னிட்டுக்கொண்டு அந்த உபாயத்தில் இறங்குகிறான். இது அனைத்து உபாயங்களுக்கும் பொதுவானதே ஆகும். இதன் மூலம் இத்தகைய அனுமதி என்பது அந்த அதிகாரிக்கு விசேஷமாக உள்ள தன்மை என்பது மட்டுமே கூறப்பட்டது அல்லாமல், பலன் அடைய வைக்கும் ஸாதநமாக உரைக்கப்படவில்லை.

"சைதந்ய கார்யமாகையாவது" என்பது என்ன? பாதுகாக்கப்படும் பொருள் என்னும் தன்மை அறிவுள்ள பொருள்கள் மற்றும் அறிவற்ற பொருள்கள் ஆகிய இரண்டிற்கும் பொதுவானதே ஆகும். "தாங்கள் காக்கப்படுகிறோம்" என்னும் அறிவானது, அறிவற்ற பொருள்களுக்கு ஏற்படத் தகுதியில்லாமல் உள்ளது. ஆனால் அறிவுள்ள சேதனன் ஒருவனுக்கு இத்தகைய அறிவு, ஞானத்தின் இருப்பிடமாக உள்ளதால், அவனுக்கு ஏற்படும் தகுதி உள்ளது. இதனால் இவனது அனுமதி என்பது இவனுடைய ஞானத்தின் காரணமாக வந்தது என்று கொள்ளப்படும். ஆகவே இத்தகைய அனுமதி இவனுடைய அறிவுள்ள தன்மை என்பதான வேற்றுமையின் அடிப்படையில் வந்ததால், இதனை ஸாதநம் என்று கொள்வதில்லை.

“ப்ராப்தி தசையிலுமநுவர்த்திக்கையாவது” என்பது என்ன? உபாய நிலையில் மட்டுமே அல்லாமல் உபேய நிலையிலும் ஸர்வேச்வரன் தனது எத்தகைய நிலையிலும், “உனது திருவுள்ளத்தின்படி என்னைக் கொள்வாயாக” என்னும் அனுமதியானது இவனுக்கு நடந்து செல்லுகை என்பதாகும். ஆக அனுமதியை ஸாதனம் என்று கொண்டால், பலன் கிட்டிய அளவில் அனுமதியை நிறுத்தவேண்டும் என்றாகிவிடும். “ஸ்வரூபாதிரேகியல்லாமையாவது” என்பது என்ன? எஜமானன் என்ன செய்கிறானோ அதற்கு உடன்பட்டிருத்தல் என்பது, அந்த எஜமானனுக்கு மட்டுமே வசப்பட்டிருத்தல் என்னும் தன்மை கொண்ட அடிமைத்தனத்தின் காரணமாக உண்டாவதாகும். இத்தகைய நிலையில் அனுமதி என்பது, அடிமைத்தனத்தின் ஸ்வரூபத்திற்குப் புறம்பாக இல்லாமல், அடிமைத்தனத்தின் ஸ்வரூபமாகவே உள்ளது என்று கருத்து. ஆக அனுமதி என்பது ஸாதனமாக இருப்பின், அது அடிமைத்தனத்தின் ஸ்வரூபத்திற்குப் புறம்பாகிவிடும் என்று கொள்ளவேண்டும்.

“அசித் வ்யாவ்ருத்த வேஷமாவது” என்பது என்ன? ஞானம் என்பது இல்லாமல் உள்ள அசித்தைக் காட்டிலும் ஞானமயமான தன்மை காரணமாக வேறுபட்டுள்ள ஆத்மா என்று கருத்து. இத்தகைய ஆத்மாவின் அந்தத் தன்மை என்பது ஞானத்தின் செயலான அனுமதியே ஆகும்.

இதனை “ஸாதநமாக்கவொண்ணாது” என்று ஏன் கூறப்பட்டது என்றால் - இப்படியாகப் பலவிதமான காரணங்களால் இந்த அனுமதி என்பது ஸாதனமாக இருக்க இயலாது என்று கூறப்பட்டதால், இத்தகைய அனுமதி என்பதை ஸாதனமாக ஏற்க இயலாது.

“அசித் வ்யாவ்ருத்தி வேஷம்” என்று சூர்ணையைச் சிலர் படிப்பர். இப்படிக் கொண்டால் - ஞானம் அற்ற அசித்தைக் காட்டிலும் ஆத்மாவிற்கு உள்ள அறியும் தன்மை என்ற வேறுபாட்டின் வெளிப்பாடான அனுமதி - என்று கொள்ளவேண்டும்.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 41)

1-2-8. உள்ள முரைசெயல் உள்ளவிம் மூன்றையும்

உள்ளிக் கொடுத்துஇறை யுள்ளி லொடுங்கே

பொருள் - மனம், வாக்கு, உடல் ஆகிய மூன்றையும் நன்கு ஆராய்ந்து, அவற்றை உலக விஷயங்களில் இருந்து மீட்டு, ஸர்வேச்வரனிடம் சேர்ப்பாயாக.

அவதாரிகை - அவனுக்கு விபூதியாய் அந்வயித்தால், பின்னை தானும் தனக்கென்னச் சில கரணங்களும் என்று உண்டாய், பஜித்தானாகை அரிதாயிருந்ததே என்ன; பஜந ப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் - “ஸர்வேச்வரனுக்கே உரிய செல்வங்களுள் தானும் ஒன்றாக இருந்தல் என்ற அறிந்த பின்னர், தனக்காகச் சிலவற்றை யாரும் காண இயலாதே! அப்படி இருந்தால் அல்லவோ அவனை வணங்க முடியும்?” என்ற கேள்வி எழலாம். ஸர்வேச்வரன் தனக்காக அளித்த மனம், வாக்கு மற்றும் உடல் ஆகியவற்றை அவனுக்காக ஆக்குதல் என்பதே வணங்குதல் ஆகும் என்று வணங்கும் முறையை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (உள்ளமுரை செயல்) பாஹ்யவிஷயங்களிலே ப்ரவணமாகிற மநஸ்ஸை ப்ரத்யக்காக்கினவாறே பகவதநுஸந்தாநத்துக்கு உடலாமே. அவ்வநுஸந்தாநம் வழிந்து “பொங்கேழ் புகழ்கள் வாயவாய்” என்கிறபடியே சொல்லாய்ப் புறப்படுகைக்கு உடலாமிறே வாக்கு; குணைர்தாஸ்யமுபாகத:

என்கிறபடியே திருவடிகளிலே விழுந்து ஸகல கைங்கர்யங்களும் பண்ணுகைக்கு உடலாயிருக்குமிறே உடம்பு. (உள்ள இம்முன்றையும்) இவைதான் இன்றாக ஸம்பாதிக்க வேண்டாதே, சேஷியான தான் இவற்றை உண்டாக்கி வைத்தானே; இவையும் வேறே சிலவும் தேடவேண்டாவே; இங்கே “தாமுளரே”, “நாவாயிலுண்டே” இத்யாதிகளை யோஜித்துக்கொள்வது; உள்ள இம்முன்றையும் உள்ளவது. “இவைதான் எதுக்காகக் கண்டது? இவைதான் இப்போது இருக்கிறபடியென்?” என்று ஆராய்ந்து பார்த்தால், அப்ராப்த விஷயங்களிலே ப்ரவணமாயிருக்கும். (கெடுத்து) கெடுப்பது அவற்றினின்றும் மீட்பது. (இறையுள்ளில் ஒடுங்கே) பாழிலே மேட்டிலே பாய்கிற நீரைப்பள்ளத்திலே பயிரிலே பாய்ச்சுவாரை போலே ப்ராப்த விஷயத்திலே ஆக்கப் பார்ப்பது. ஒடுங்கென்னுதல்; ஒடுக்கென்னுதல்; மெல்லினமான ங்கரத்தை வல்லொற்றாக்கி ஒடுக்கென்று கிடக்கிறதாதல்.

விளக்கம் - (உள்ளமுரை செயல்) - உலக விஷயங்களின் மீது விருப்பத்தைச் செலுத்துகின்ற மனதை உட்பொருளை நோக்கும்படிச் செய்வது என்னும் செயல், ஸர்வேச்வரனை எண்ணுவதற்குக் காரணமாக உள்ளது. அந்த நினைவு பொங்கி வழிந்து, (8-10-4) - பொங்கேழ் புகழ்கள் வாயவாய் - என்று சொல்லாக வெளிவரும்போது வாக்கு காரணமாகிறது. இராமாயணம் - கிஷ்கிந்தாகாண்டம் (4-12) குணர்தாஸ்யமுபாகத: - இராமனின் குணங்களில் அடிமையாகக் கிடக்கின்றேன் - என்னும்படி ஸர்வேச்வரனின் திருவடிகளில் விழுந்து, அவனுக்கு அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களும் செய்வதற்குக் காரணமாக உடல் உள்ளது.

(உள்ள இம்முன்றையும்)- இம்முன்றையும் யாரும் தேடிச் சென்று சம்பாதிக்க வேண்டாதபடி, எஜமானனாகிய தானே அவற்றை உண்டாக்கியும் வைத்தான். இவற்றையும், வேறு சிலவற்றையும் தேடவும் வேண்டாம். இங்கு இரண்டாம் திருவந்தாதி (22) - தாமுளரே, முதல் திருவந்தாதி (95) - நாவாயிலுண்டே - ஆகியவற்றைக் கண்டு கொள்க. உள்ள இந்த முன்றையும் ஆராய்ந்து. “இவை எதற்காக படைக்கப்பட்டன? இவை இப்போது எந்த நிலையில் உள்ளன?” என்று ஆராய்ந்து பார்த்தால், அவை உலக விஷயங்களில் சிக்குண்டு இருப்பதைக் காணலாம். (கெடுத்து) - கெடுப்பது = உலக விஷயங்களில் இருந்து அவற்றை மீட்பது. (இறையுள்ளில் ஒடுங்கே) - மேட்டிலே பாய்கின்ற நீரைப் பள்ளத்தில் உள்ள பயிரில் பாய்ச்சுவர்கள் போன்று, அடையத்தக்க பொருளான அவன் விஷயத்தில் உனது கரணங்களை ஒடுக்குவாய். ஒடுங்கென்னுதல் = கரணங்களைக் கொண்டு அவனை அண்டுதல். ஒடுக்கென்னுதல் = கரணங்களை அவன் விஷயத்தில் நிலைநிறுத்தல்; ஒடுங்கு என்பது ஒடுக்கு என்று எப்படி மாறும் என்று

கேட்கலாம். மெல்லினமான “ங” என்பதை வல்லொற்றாக மாற்றி, ஒடுக்கு எனலாம்.

வ்யாக்யானம் - (தாமுளரே) தந்தாமைத் தேடவேண்டாவே. (தம்முள்ளம் உள்ளுளதே) “எனக்குச் சற்றுப்போது பகவத் விஷயத்தை நினைக்கைக்கு நெஞ்சு தரவேணும்” என்று தனிசு வாங்கவேண்டாவே; தாமுளரானால் உண்டான நெஞ்சமுண்டே, (தாமரையின் பூவுளதே) கைக்குட்டும் பூவுண்டாக்கி வைத்தானே. “கள்ளார்துழாய்” என்று அங்குத்தைக்கு அஸாதாரணமான திருத்துழாயைச் சொல்லி, அத்தோடக்க “கணவலர்” என்று காக்கணத்தையும், ஆம்பலையும் சொல்லுகையாலே அங்குத்தைக்கு ஆகாததில்லை என்றபடி; ஆகையாலே தாமரையின் பூவுளதே என்றது - எல்லாப் புஷ்பங்களுக்கும் உபலக்ஷணமான இத்தனை. (ஏத்தும் பொழுதுண்டே) காலத்தை உண்டாக்கி வைத்தானே; அது தனிசு வாங்கவேண்டாவே. (வாமன்) இதெல்லாம் வேண்டுவது அவன் அவனல்லவாகிலன்றோ! தன் உடைமை பெறுகைக்குத் தான் இரப்பாளனாவான் ஒருவனாயிருந்தானே. (திருமருவுதாள்) அவனுடைய ஐச்வர்ய ப்ரகாசகமான திருவடிகளென்னுதல்; வடிவிணையில்லா மலர்கள் மற்றை நிலமகள் பிடிக்கும் மெல்லடி என்னுதல்.

விளக்கம் - கடந்த பத்தியில் கூறப்பட்ட இரண்டு பாசுரங்களுக்கு வ்யாக்யானம் அருளிச் செய்கிறார். (தாமுளரே) - தன்னைத்தானே உண்டாக்கிக் கொள்ள வேண்டிய அவசியம் இல்லை அல்லவோ? (தம்முள்ளம் உள்ளுளதே) - “எனக்குச் சிறிது காலம் பகவத் விஷயத்தை எண்ணுவதற்கு ஏற்றபடி மனம் அமையவேண்டும்” என்று யாரிடமும் கடன் வாங்கவேண்டாதபடி; தாமே அவனை எண்ணியபடி இருந்தால் மனமும் அப்படியே ஆகும். (தாமரையின் பூவுளதே) - அவனது திருவடிகளில் சேர்ப்பதற்கான தாமரை போன்ற மலர்களைக் கைக்கு எட்டும்படியாக வைத்தான். பெரியதிருமொழி (11-7-6) - கள்ளார்துழாய் - என்னும் பாசுரத்தில் திருத்துழாயைக் கூறிவிட்டு அதன் பின்னர் காக்கணம்பூ, ஆம்பல், பில்வம், குமுதம், தாமரை போன்ற பலவற்றையும் கூறியது காண்க. ஆக அவனது திருவடிகளுக்கு ஆகாது என்னும்படியான மலர்கள் ஏதும் இல்லை. ஆகவே இங்கு தாமரை என்று உரைத்தது அனைத்து மலர்களையுமே குறிப்பதாக உள்ளது. (ஏத்தும் பொழுதுண்டே) - அவனைப் புகழ்வதற்கான நேரத்தையும் யாரிடமும் கடன் வாங்கவேண்டாம், அதனையும் அவனே அளித்துள்ளான். (வாமன்) - இவை அனைத்தையும் நாம் சென்று ஒருவரிடம் கடன் வாங்கவேண்டிய நிலை எப்போது என்றால், அவன் வாமனனாக தாழ் வந்து நிற்காமல், தனது மேன்மையை எண்ணி உயரத்திலேயே நின்றபடி இருந்தால் மட்டுமே ஆகும். ஆனால் அவன் அப்படிச் செய்யவில்லையே! தனது உடைமையைப் பெறும்பொருட்டு தான் யாசகம் பெறுபவனாக இறங்கினான் அல்லவோ? (திருமருவுதாள்) - அவனது ஐச்வர்யம்

நிரம்பிய ஒளிரும்படியான திருவடிகள். திருவாய்மொழி (9-2-10) - வடிவிணையில்லா மலர்கள் மற்றை நிலமகள் பிடிக்கும் மெல்லடி - என்றது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (மருவுசென்னியரே) மருவுகை - சேருகை. இப்படிப்பட்ட திருவடிகளிலே சேருகைக்குத் தலை ஆக்கிவைத்தானே. (வாமன்) அமரர் சென்னிப்பூவான திருவடிகளை நித்யஸம்ஸாரிகள் தலையிலும் வைப்பான் ஒருவனாய் இருந்தானே. இப்படி இருக்கச் செய்தே (செவ்வே அருநரகம் சேர்வதரிது) இவர்கள் ஸம்ஸாரத்துக்கு விலக்கடி தேடிக்கொண்டு போகிறபடி எங்ஙனையோ?

விளக்கம் - (மருவுசென்னியரே) மருவுதல் - சேர்தல். இப்படிப்பட்ட தனது திருவடிகளில் சென்று சேரும்படியாக நமது தலைகளை அவனே ஆக்கிவைத்தான். (வாமன்) - நித்யஸூரிகளுக்கு மட்டுமே ஏற்றதான தனது திருவடி மலர்களை நம் போன்ற நித்யஸம்ஸாரிகள் தலையிலும் படும்படியாகச் செய்தான். இப்படியாக இவன் உள்ளபோது, (செவ்வே அருநரகம் சேர்வதரிது) - இவனது திருவடிகளைப் பற்றாமல், அவற்றை உதறித் தள்ளி, தாமாகவே முயன்று எதற்கு நரகத்தை நாடிச் செல்கின்றார்களோ?

வ்யாக்யானம் - (நாவாயிலுண்டே) இது முன்னம் புறம்பு தேடிப் போகவேண்டாவே. (நமோ நாரணா என்று ஓவாதுரைக்கும் உரையுண்டே) ஸஹஸ்ராஷ்டீ மாலாமந்த்ரம் போலேயிருக்கையன்றிக்கே, எட்டெழுத்தாய், நடுவே விச்சோதியாதே சொல்லலாம் திருநாமம் உண்டாக்கி வைத்தானே. (மூவாத மாக்கதிக்கண் செல்லும் வகையுண்டே) புநராவ்ருத்தியில்லாத ப்ராப்யத்தை உண்டாக்கி வைத்தானே. (என்னொருவர் தீக்கதிக்கண் செல்லும் திறம்) இங்ஙனே இருந்தபின்பு இவர் தண்ணிய வழிதேடிப் போகிறபடி எங்ஙனையோ?

விளக்கம் - (நாவாயிலுண்டே) - அவனைத் துதிக்க அவசியமான நாக்கு என்பது வெளியிலே சென்று தேடவேண்டிய அவசியம் இல்லாதபடி அவரவர்களிடமே உள்ளது. (நமோ நாரணா என்று ஓவாதுரைக்கும் உரையுண்டே) - ஸஹஸ்ராஷ்டீ மந்த்ரம் என்பது கூறுவதற்கு மிகவும் கடினமானது, மூச்சைப் பிடித்தபடி கூறவேண்டும்; அப்படி கடினப்பட்டு உரைக்கவேண்டாதபடி, எட்டே எழுத்துக்கள் கொண்டதாக, நடுவில் எந்தவிதமான பிரிவும் இல்லாதபடியான திருநாமத்தை உண்டாக்கி வைத்துள்ளானே! (மூவாத மாக்கதிக்கண் செல்லும் வகையுண்டே) - மீண்டும் திரும்புதல் இல்லாத இலக்காகிய மோஷுத்தை உண்டாக்கி வைத்துள்ளான். (என்னொருவர் தீக்கதிக்கண் செல்லும் திறம்) - இப்படியாக

உயர்ந்த மார்க்கம் உள்ளபோது அதனைத் தவிர்த்து தாழ்வான மார்க்கங்களில் இந்த உலகினர் ஈடுபடுவது ஏனோ?

1-2-9 ஒடுங்க வவன்கண் ஒடுங்கலு மெல்லாம்

விடும்பின்னு மாக்கை விடும்பொழு தெண்ணே

பொருள் - அந்த ஸர்வேச்வரனிடம் சென்று சேரும்போது ஆத்மாவின் ஞானச் சுருக்கங்களும், அந்தச் சுருக்கத்தின் காரணமான அறியாமையும் கழிந்துவிடும். அதன் பின்னர் உயிரானது உடலை விட்டு எப்போது நீங்கும் என்று எண்ணியபடி காத்திருப்பாயாக.

அவதாரிகை - ஸம்பந்தஜ்ஞாநம் உண்டாகவே தன் சிறுமை பார்த்து அகல வேண்டாவென்றும், பஜநமாவதுதான், அவன் தனக்காகத் தந்த கரணங்களை அவனுக்கு உறுப்பாகுகை என்றும் சொல்லி நின்றார் கீழ் இரண்டு பாட்டாலே; இது தன்னரசுநாடாய் ப்ராப்தவிஷயம் அவனல்லாமை பஜியாதிருக்கிறோமோ? பஜந விரோதிகள் கனக்கவுண்டாகையன்றோ நாங்கள் பஜியாதொழுகிறது என்ன; நீங்கள் அவனைக் கிட்டவே அவையடைய விட்டுபோமென்கிறார் இதில்.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரனுக்கும் தனக்கும் உள்ள தொடர்பு குறித்த ஞானம் உண்டானவுடன் தன்னுடைய சிறுமையைக் கண்டும், அவனுடைய மேன்மையைக் கண்டும் அவனைவிட்டு அகலவேண்டாம் என்றும்; அவனை வணங்குவது என்பது அவன் தனக்காக அளித்த உடல், வாக்கு, மனம் ஆகியவற்றை அவனுக்காகவே பயன்படுத்த வேண்டும் என்றும் கடந்த இரண்டு பாசுரங்களில் அருளிச்செய்தார். ஸம்ஸாரிகள் ஆழ்வாரிடம், "இது தானாகவே அவனை அடையத்தக்க பொருளாகும். அவன் எளிதில் கிட்டாமையால் வணங்காமல் உள்ளோமே. எங்களை வணங்கவிடாமல் தடுக்கின்ற விரோதிகள் அதிகமாக உள்ளதால் அல்லவோ நாங்கள் அவனை வழிபடாமல் உள்ளோம்", என்றனர். இதற்கு ஆழ்வார், "நீங்கள் அவனை நெருங்கும்போது அவை அவை உங்களை விட்டு அகன்றுவிடும்", என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஒடுங்க அவன்கண்) ப்ரகாரபூதரான நீங்கள் ப்ரகாரியான அவன் பக்கலிலே சென்று சேர. (ஒடுங்கலுமெல்லாம் விடும்) ப்ராப்தத்தைச் செய்ய, அப்ராப்தமானாவை எல்லாம் தன்னடையே விட்டுப்போம். ஸ்வரூபாநு ரூபமானத்தைச் செய்யவே, ஸ்வரூப விரோதிகளடங்க விட்டுப்போம். "ஒடுங்கல்" என்கையாலே இது ஸ்வரூபத்தில் கிடப்பதொன்றல்ல, ஸ்வரூப விரோதியாய்க் கொண்டு வந்தேறி என்னுமிடம் தோற்றுகிறது; அன்றிக்கே "ஒடுங்கல்" என்கிற

மெல்லொற்றை ஒடுக்கலென்று வல்லொற்றாக்கி இவனுக்கு ஸங்கோசத்தைப் பிறப்பிக்குமவை என்னுதல்.

விளக்கம் (ஒடுங்க அவன்கண்) - - ப்ரகாரமாக உள்ள நீங்கள் ப்ரகாரியாக உள்ள அவனிடம் சென்று சேரும்போது. (ங்கலுமெல்லாம் விடும்ஒடு) - அதாவது செய்யத்தக்கதை நீங்கள் செய்யும்போது, உங்களிடம் உள்ள மற்ற அனைத்தும் தாமாகவே உங்களை விட்டு நீங்கிவிடும். ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றதை நீங்கள் செய்ய, ஸ்வரூபத்திற்கு விரோதிகளாக உள்ள அனைத்தும் விலகிவிடும். “ஒடுங்கல்” என்பதன் மூலம் இவை ஆத்மாவிற்கு இயல்பானவை அல்ல என்றும், ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்திற்கு விரோதியாக வந்தன என்றும் அறியலாம். அல்லது “ஒடுக்கல்” என்ற பதமே “ஒடுங்கல்” என்று வந்ததாகக் கொண்டு, இவனுக்கு அவை ஞானச் சுருக்கத்தை உண்டாக்குவதாகும் எனலாம்.

வ்யாக்யானம் - (எல்லாம் விடும்) அவித்யாகர்மவாஸநாருசிகள் ஸவாஸநமாக விட்டுக் கழியும். “வானோ மறிகடலோ” இத்யாதி. ”மாதே வரப்பெறுவராமென்றே வல்வினையார்” இத்யாதிகளை யோஜித்துக் கொள்வது. இவை போமாகில் பின் இவனுக்குக் கர்த்தவ்யம் ஏதென்னில் (பின்னுமாக்கை விடும்பொழுதெண்ணே) “உபாஸநத்தால் வந்த ராஜகுலங்கொண்டு பலன் தப்பாது; தன்னடையே வருகிறது” என்று ஆறியிருக்கையன்றிக்கே, “ஹேதுவான அவத்யாதிகள் கழிந்ததாகில் அவற்றின் கார்யமான இச்சரீரமும் ஒருபடி போய், தண்ணீர்த் துரும்பற்று ப்ராப்தி கைப்புருந்ததாவது எப்போதோ?” என்று அதுக்கு விரல் முடக்கியிருக்குமித்தனை; காமிநியானவள் தன்னுடம்பில் அழுக்குக்கழற்றி, போகத்திலே அந்வயிக்க அவஸரப்ரதீக்ஷையாய் இருக்குமாபோலே, சரீராவஸநத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கை; “கொங்கைமேற் குங்குமத்தின் குழம்பழியப் புகுந்தொருநாள்தங்குமேல் என்னாவி தங்கும்” என்று அழுக்குக் கழற்றி ஒப்பித்துப் பார்த்திருந்தாளிறே; அப்படி “அழுக்குடம்பு” என்கிற இவ்வழுக்குக் கழன்று, ப்ராப்யம் கைப்புருந்ததாவது எப்போதோ என்று பார்த்திருக்குமித்தனை; ம்ருத்யும் ப்ரியமிவாதிதிம் என்றிருக்குமித்தனை; க்ருதக்ருத்யா: க்ருதக்ருத்யராகிறர் ஸித்தஸாதந பரிக்ரஹம் பண்ணினவர்களிறே. விது: க்ருஷ்ணம் ப்ராஹ்மணாஸ் தத்வதோ யே தேஷாம் ராஜந் ஸர்வயஜ்ஞாஸ் ஸமாப்தா: அவனை உள்ளபடி அறிந்தவர்களிறே எல்லாவற்றையும் அநுஷ்டித்துத் தலைக்கட்டினார்களாகிறார். ஓர் அயநத்தினன்று குன்றத்து சீயர் எம்பெருமானார் ஸ்ரீபாதத்திலே புக அவருடைய சிறு பேரைச் சொல்லி “சிங்கப்பிரான்! இன்று அயநங்கிடாய்” என்ன திருவுள்ளத்திலே ஓடுகிறது இன்னதென்று அறியாமையாலே அவர் பேசாதிருக்க, “இத்தேஹ ஸமநந்தரத்திலே ப்ராப்தி கண்ணழிவற்ற பின்பு, நடுவு விரோதியாய்ச் செல்லுகிற நாளிலே ஓராண்டு கழியப்பெற்ற இது உனக்கு ஒன்றாய் இருந்ததில்லையோ?” என்று

அருளிச்செய்தார். அன்றியே எம்பார் ஓர் உருவிலே (பின்னுமாக்கை விடும்பொழுதெண்ணே) என்று - இங்ஙனே காரணமானது கழிந்தபோதே கார்யமும் தன்னடையே கழிந்ததேயன்றோ; ப்ராப்தியும் இனி கைபுகுந்ததேயன்றோ; இனி சிந்தாவிஷயமுண்டோ? என்று அருளிச்செய்தார்.

விளக்கம் - (எல்லாம் விடும்)- அவித்யை, கர்மம், வாசனை, ருசி ஆகிய அனைத்தும் அடியுடன் நீங்கிவிடும். பெரியதிருவந்தாதி (54) - வானோ மறிகடலோ - பசுவின் கன்றை எறிகருவியாக எடுத்து, மேலே எரிந்து, விளாங்காயை உதிரவைதவனின் திருவடிகளைப் பற்றுவோமாக, இதனால் நம்முடன் நீண்ட நாட்கள் பழகி வந்த ஸம்ஸார கர்மங்களை நாம் நம் அருகில் காணாமல் நிற்கிறோம் - என்றது காண்க. பெரியதிருவந்தாதி (59) - மாடே வரப்பெறுவராமென்றே வல்வினையார் - போன்ற பாசுரங்களை இங்கு நினைவில் கொள்ளவேண்டும். இவை நீங்கியவுடன் ஒருவன் செய்யத்தக்க செயல்கள் எது என்றால்: (பின்னுமாக்கை விடும்பொழுதெண்ணே) - பக்தியினால் உண்டான ராஜகுலம் கொண்டு பலன் தப்பாது, தானாகவே வருகிறது - என்று இருக்காமல், காரணமான அறிவின்மை முதலானவை அழிந்தவுடன், அவற்றின் காரியமான இந்தச் சரீரமும் தடைகள் நீங்கி, பலன் கை புகுந்தது ஆவது எப்போது என்று அதற்கு விரல்முடக்கி இருக்கும். ஆனால் கைவல்யத்தில் ஆசைப்படுவது போன்று மோகஷ விருப்பம் கொள்ளாமல், உடல் நீக்கத்தை மட்டும் விரும்பி இருப்பது ஏன் என்றால் - இன்பத்தில் நாட்டம் கொண்ட ஒரு பெண் தன் உடலில் இருக்கின்ற அழுக்கை நீக்கித் தன் கணவனுடன் சேரும் காலத்தை எதிர்நோக்கி இருப்பது போன்று, தன்னுடைய மோகஷத்திற்கு உறுப்பான உடலைக் கைவிடுதல் என்னும் காலத்தை எதிர்பார்த்து நிற்கிறான். நாச்சியார் திருமொழி (8-7) - கொங்கைமேற் குங்குமத்தின் குழம்பழியப் புகுந்தொருநாள்தங்குமேல் என்னாவி தங்கும் - என்னுடைய ஸ்தனத்தின் மீது பூசப்பட்ட குங்குமக்குழம்பு அழியும்படி புகுந்து ஒரு நாளாவது நின்றால் மட்டுமே எனது ப்ராணன் நிற்கும் - என்று அலங்கரித்ததன் மூலம் அழுக்கை அகற்றி நின்றாள். இது போன்று திருவிருத்தம் (1) - அழுக்குடம்பு - என்னும்படி இந்த உடலாகிய அழுக்கை நீக்கி மோகஷம் என்பது எப்போது என்று பார்த்திருத்தல். ஆனால் யமன் என்று ஒருவன் உள்ளபோது இப்படி உடலை விடுவதை எதிர்பார்த்தல் எப்படிப் பொருந்தும்? ம்ருத்யும் ப்ரியமிவாதிதிம் - பாவத்தைச் செய்த மனிதன் யமனைக் கண்டு அஞ்சுகிறான், நன்மை செய்தவன் யமனை விருந்தினனாகப் பார்க்கிறான் - என்றது காண்க. ஆனால் செய்யவேண்டிய அனைத்தையும் செய்து முடித்தவர்கள் அல்லவோ இப்படி இருக்கமுடியும் என்றால் - செய்யவேண்டியவற்றை செய்து

முடித்தவரே ஆவார். விது: க்ருஷ்ணம் ப்ராஹ்மணாஸ் தத்வதோ யே தேஷாம் ராஜந் ஸர்வயஜ்ஞாஸ் ஸமாப்தா: - அரசனே! அனைத்து வேதங்களும், அனைத்து பொருள்களும், அனைத்து யாகங்களும் கண்ணனே என்று அறிகின்ற அந்தணர்கள் அந்த யாகங்களைச் செய்தவர்கள் ஆவர் - என்றதைக் காண்க. ஒருநாள் குன்றத்து சீயர் எம்பெருமானாரின் திருவடிகளில் வந்து வணங்கினார். அப்போது எம்பெருமானார் அவரிடம், "இன்று அயனம் (ஆறு மாதங்களின் முடிவு) என்று அறிந்தாயா?", என்றார். எம்பெருமானாரின் திருவுள்ளத்தில் இதன் மூலம் என்ன நினைத்தார் என்று அறியாமல் ஜீயர் திகைத்து நின்றார். உடனே எம்பெருமானார் அவரிடம், "உயிர் உடலை விட்டு நீங்குகின்ற அந்தக் காலத்தில், மோக்ஷ பலனுக்கு விரோதியாக இருந்த காலங்களில், இந்த அயனம் என்பது ஓர் ஆண்டு கழியப் பெற்ற மகிழ்வான நிலை என்பது விளங்கவில்லையோ?", என்று அருளிச்செய்தார். எம்பார் ஒரு முறை - பின்னுமாக்கை விடும்பொழுதெண்ணே - என்பதற்கு, இப்படியாகக் காரணமாவது கழிந்த பின்னர் காரியம் கழிந்தது அல்லவோ? மோக்ஷ பலன் இனி எனது அல்லவோ? - என்று அருளிச்செய்தார்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவிருத்தம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை மற்றும் நம்பிள்ளை அருளிச்

செய்த வ்யாக்யானங்கள்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 4)

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம்

வ்யாக்யானம் - (உறாமை) ஸ்பர்சியாமல். "சாஸ்த்ரபலம் ப்ரயோகத்ரி" என்கிறபடி பலம் பெறுவாரன்றே அதுக்குக் க்ருஷி பண்ணுவார்; நம்மைக் கிட்டுகைக்கு வழிகள் கண்டுவைத்தோமாகில் அவற்றின்படியே வந்து கிட்டுகிறீர், என்ன; ஸர்வஜ்ஞனுமாய் ஸர்வஸக்தியுமாயிருக்கிற நான் இவற்றைச் செய்துவருகிறேன்; உன்னுடைய அவதாரத்துக்கு ப்ரயோஜநஞ் சொல் என்கிறார்; ஒருவாறொருவன் புகாவாறுருமாறு மாயவரிநே; ஆனபின்பு நீயோநானோ உபாயாநுஷ்ட்டாநம் பண்ணுவார்சொல்லு. (உயிர்) பிராட்டிமார், திருவடி, திருவநந்தாழ்வான் என்று வ்யாவர்த்தித்ததோ? (அளிப்பான்) சிலர் அபேக்ஷிதாருண்டோ? உன் க்ருபையேயிநே. தான் சொல்லும்போதும் "பஹுநி" என்றிநே சொல்லுவது. (எந்நின்ற யோநியுமாய்) "ஆத்மாநம்மாநுஷம்மந்யே". (பிறந்தாய்) தூணிலே தோற்றினாற் போலேயாதல், ஆனைக்கு உதவினாற் போலேயாதலன்றிக்கே, "ததச்சத்வாதசேமாஸே" என்று பத்து மாஸத்துக்குப் பன்னிரண்டுமன்றே கர்ப்பவாஸம் பண்ணிற்று; "பன்னிரு திங்கள்" இத்யாதி. "ஸஹிதேவை:" இத்யாதி. (இமையோர் தலைவா) குறைவாளனாய்ச் செய்தானல்லன்கிடீர்; "சூட்டுநன் மாலைப்" படியே ஒரு நாடாகத் தனக்கென்றிருப்பாரை யுடையவன் கிடீர்; அஸங்குசித ஜ்ஞாநரையும் துடிப்பித்துக் கொண்டு நிர்வாஹகனாயிருக்கிறபடி. "இது எத்தனை குளிக்கு நிற்கும்? பலரும் இப்படி சொல்லி, கிட்டினவாறே

மடியேற்பார்கள்” என்ன, (மெய்) என்கிறார்; “விஜ்ஞாபநமிதம்ஸத்யம்”. (நின்று) “பொய்நின்றஞானம்” தொடங்கி “மங்கவொட்டுன் மாமாயை” என்னுமளவுஞ் செல்ல. (கேட்டருளாய்) கேட்கைதானே உத்தேச்யமாயிருக்கிறது; அறிவித்தால் இத்தலைக்குச் செய்யவேண்டுவதில்லாமை. வாக்யபேதம் பிறக்கிறதோவென்று, “நீர் ஆர்” என்றான். (அடியேன்) என்கிறார்; இவருடைய நானிருக்கிறபடி. (செய்யும் விண்ணப்பமே) “நான்” என்றாராகிலிறே, “சொன்ன வார்த்தை” என்பது; “அடியேன்” என்கையாலே, “விண்ணப்பம்” என்கிறார்.

விளக்கம் - (உறாமை) தீண்டாமல். இதனைக் கேட்ட ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம், “பூர்வமீமாம்ஸை - சாஸ்த்ரபலம் ப்ரயோக்தரி - என்னும்படி, பலன் அடைய என்னுபவர்கள் அல்லவோ அதற்கான முயற்சிகளில் ஈடுபடவேண்டும்? உம்மைப் பெறுவதை எனது பேறாக நான் கொள்வதால், நம்மை நீவிர் வந்து அடையும்படியான கர்மம், ஞானம் மற்றும் பக்தி முதலான மார்க்கங்களை நாம் ஏற்படுத்தினோம். அதன் வழியே வந்து நம்மைக் கிட்ட வேண்டியதுதானே”, என்றான். இதற்கு ஆழ்வார், “நீ இங்கு அவதரிப்பதற்கான ப்ரயோஜனம் என்னவென்று கூறுவாயாக”, என்றார். பெரியதிருவந்தாதி (56) - ஒருவாறு ஒருவன் புகாவாறு உருமாறும் ஆயர் - ஒரு சேதனன் தவறான வழியில் புகுந்து விடாதபடி தனது திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை மனிதர்களும் காணும்படிச் செய்கின்ற க்ருஷ்ணன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ளவன் அல்லவோ எம்பெருமான்? ஆக யாரையும் எந்தவிதமான உபாயமும் கைக்கொள்ளவேண்டாதபடி தானாகவே வந்து பிடிப்பதற்காக அல்லவோ இவன் அவதாரம் செய்வது? (உயிர்) - பிராட்டிமார்கள், பெரியதிருவடி, சிறியதிருவடி, ஆதிசேஷன் போன்றவர்களுக்காக நீ இங்கு வந்தாயோ? (அளிப்பான்) - நீ இப்படியாக இங்கு வந்து பல பிறவிகள் எடுக்க வேண்டும் என்று யாரும் வேண்டி நின்றார்களோ? உனது கருணையால் அல்லவோ உனது பல அவதாரங்கள் ஏற்பட்டன? ஸ்ரீமத்பகவத்கீதையில் (4-5) - பஹுஉநி - எனக்குப் பல ஜன்மங்கள் கழிந்தன - என்று தானாகவே இந்தக் கருத்தைக் கூறுகிறான். (எந்நின்ற யோநியுமாய்) - ஸ்ரீஇராமாயணத்தில் - ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே - என்று யுத்தகாண்டத்தில் உள்ளபடி அல்லவோ இவன் பிறவி எடுப்பது? (பிறந்தாய்) - நரஸிம்ஹனாகத் தூணிலே சட்டென்று தோன்றுதல், யானைக்கு உதவுவதற்கு இந்த உலகத்தில் திடீரென வந்து நிற்பது போன்று அல்லாமல், இராமாயணம் பாலகாண்டம் - ததச்சத்வாதசேமாலே - என்று கூறியபடி, மற்றவர்கள் போன்று பத்து மாதங்கள் கர்ப்பவாஸம் செய்யாமல்

பன்னிரண்டு மாதங்கள் கர்ப்பத்தில் நின்று அவதாரம் செய்தான். (இமையோர் தலைவா) - திருவிருத்தத்தில் சூட்டுநன்மாலைகள் என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, “தனக்கு உடையவர்கள்” என்று பரமபதத்தில் உள்ள நித்யஸூரிகளை உடையவன் அல்லவோ இவன்? அவர்கள் உள்ளது போதவில்லை என்று குறை ஏற்பட, சுருங்கிய ஞானம் உள்ள இங்கு உள்ளவர்களையும் அழைத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்று வந்தானோ? நமக்கும் நிர்வாஹகனாய் உள்ளபோது குறையற்று விளங்கினான்.

ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம், “நித்யஸூரிகள் இது போன்று நம்மிடம் விண்ணப்பம் செய்தால் நாம் அந்தச் சொற்கள் உண்மை என்று கொள்வோம். ஆனால் எல்லையற்ற காலம் ஸம்ஸாரத்தில் இழிந்த உமது சொற்களை நாம் எவ்விதம் மெய் எனக் கொள்வது? இந்தச் சொற்கள் எத்தனை நாட்கள் நிற்குமோ? இவற்றை உண்மை என்று அருகில் சென்றால் நம்மைத் தவிர வேறு பலன் கேட்பார்களே”, என்றான். இதற்கு ஆழ்வார் (மெய்) - அப்படி அல்ல, எங்கள் விண்ணப்பம் மெய்யானது. ஸ்தோத்ரரத்னம் (57) - விஜ்ஞாபநமிதம்ஸத்யம் - இது ஸத்யமான வார்த்தை - என்பது போன்று எங்கள் விண்ணப்பம் உள்ளது - என்கிறார். (நின்று) - இவர் தம்முடைய குறைகளை அவனிடம் விண்ணப்பம் செய்யும்வரை மட்டுமே இவரிடம் குறை உள்ளது; அதனைக் கேட்ட பின்னர் ஏதும் செய்யாமல் இருந்தால் அவனுக்கு அல்லவோ தாழ்வு? “ஸம்ஸாரத்தில் உள்ளபோது எந்தவிதமான பயனையும் எதிர்பாராமல் உள்ள விண்ணப்பம் செய்கிறாரே! இவரது வாக்கியங்கள் மாறுபட்டதாக உள்ளதே” என்று வியந்த எம்பெருமான் ஆழ்வாரிடம், “நீவீர் யார்?” என்றான். (அடியேன்) - “நான்” என்று ஆழ்வார் கூறவில்லை. அவ்விதம் கூறினால் தனது சொற்கள் மெய்யானவை என்று மேலே கூறுவதுடன் பேதம் உண்டாகிவிடும். (செய்யும் விண்ணப்பம்) - “நான்” என்று கூறினால் “கூறும் சொற்கள்” என்று கூறியிருப்பார். ஆனால் “அடியேன்” என்றதால் “விண்ணப்பம்” என்றாயிற்று.

வ்யாக்யானம் - “பொய்நின்றஞானம்”, “இந்நின்றநீர்மை” என்கையாலே, விரோதி சொல்லிற்று; “எந்நின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்தாய்” என்கையாலே, உபாயஞ் சொல்லிற்று; “இமையோர் தலைவா” என்கையாலே, ப்ராப்யஞ் சொல்லிற்று; “அடியேன்” என்கையாலே, ப்ராப்தாவைச் சொல்லிற்று; “செய்யும் விண்ணப்பம்” என்கையாலே, ப்ராப்தி பலங்கைக்கர்யமென்று சொல்லிற்று.

விளக்கம் - “பொய்ந்நின்ற”, “நீர்மை” - அவனை அடைவதைத் தடுக்கும் விரோதி பற்றி உரைத்தார். “எந்நின்ற” - உபாயம் கூறப்பட்டது. “இமையோர்” - ப்ராப்யம் கூறப்பட்டது. “அடியேன்” - என்பதால் அதிகாரி ஸ்வரூபம் கூறப்பட்டது. “செய்யும்” - என்பதனால் அடையப்படும் பலனாகிய கைங்கர்யம் எனப்பட்டது.

வேறு சில உரை கருத்துக்கள்

இங்கு “மெய்” என்பதை ஆழ்வாரின் விண்ணப்பத்துடன் கூட்டிக் கொண்டு, “மெய்யான விண்ணப்பம்” என்பது ஸ்வாமி பெரியவாச்சான் பிள்ளை மற்றும் ஸ்வாமி நம்பிள்ளை வ்யாக்யானங்கள் உள்ளன. ஆயினும் இதனை “அங்கும் இங்கும் ஓடாமல் மெய்யாகவே என் முன்பாக நின்று எனது விண்ணப்பத்தைக் கேட்கவேண்டும்” என்பதான உரைகள் உள்ளன.

”யாம் உறாமை” என்று பன்மையில் கூரிய பின்னர், “அடியேன் விண்ணப்பம்” என்று ஒருமையில் ஏன் கூறவேண்டும்? அதாவது பலரும் பலனை அனுபவிக்கும் பொருட்டு தான் ஒருவர் விண்ணப்பம் செய்வதாகக் கருத்து.

பொருள் கொள்ளவேண்டிய வரிசை - உயிரளிப்பான் எந்நின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்தாய் இமையோர் தலைவா பொய்ந்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கும் அழுக்குடம்பும் இந்நின்ற நீர்மை இனியாம் உறாமை அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பம் நின்று கேட்டருளாய்; மெய்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்